

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2020r.

sprawy **D. W.**

skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 września 2019r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 26 marca 2019r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że we wniesionej kasacji skarżący tylko pozornie podnosi zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I instancji. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu kasacji stanowi ponadto powtórzenie argumentacji przedstawionej już w apelacji. Uznać zatem należy, że kasacja została wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Próba uczynienia z Sądu Najwyższego sądu III instancji jest z oczywistych względów niedopuszczalna i nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w obowiązujących przepisach procesowych.

W pierwszym z postawionych zarzutów autor kasacji wskazuje na naruszenie art. 433§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. i jako skutek zaniechania dokonania przez Sąd Apelacyjny wszechstronnej kontroli odwoławczej wskazuje utrzymanie w mocy orzeczenia rażąco niesprawiedliwego. Obróńca skazanego nie rozwija jednak w uzasadnieniu kasacji, jakie to okoliczności powinien dostrzec Sąd Odwoławczy poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów. W tej sytuacji, nie sposób przyjąć, by podczas prowadzonego postępowania odwoławczego doszło do obrazy art. 440 k.p.k.

Odnosząc się zaś do drugiego zarzutu kasacji, tj. naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. podnieść należy, że Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji, w tym także zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., tj. zarzutu dokonania przez Sąd I instancji dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci osobowych źródeł dowodowych (k. 25 – 28 uzasadnienia wyroku). I tak, w zakresie zeznań świadka M. K. Sąd II instancji podniósł, że jak każdy inny dowód w sprawie, także wyjaśnienia współoskarżonego podlegają swobodnej ocenie Sądu, choć oczywiście przy ich ocenie należy zachować szczególną ostrożność. Sąd zwrócił uwagę na to, że wiarygodność M. K. budowało m.in. to, że nie tylko wskazywał on osoby biorące udział w procederze handlu środkami odurzającymi, ale opisywał także swój w nim udział, nie umniejszając przy tym swojej roli. Sąd wskazał także, że wyjaśnienia tego współoskarżonego korespondowały i uzupełniały się wzajemnie z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd Apelacyjny uznał, że ocena wyjaśnień M. K. dokonana przez Sąd I instancji była przekonująca i nie zawierała błędów natury logicznej ani faktycznej, dlatego też Sąd ten podzielił powyższą ocenę (k. 26 – 27 uzasadnienia).

W odniesieniu do zeznań J. W. Sąd Apelacyjny wskazał dlaczego podziela ocenę Sądu I instancji w kwestii braku wiarygodności jego zeznań (k. 28 uzasadnienia). Natomiast w zakresie zeznań W. P. , I. B. i Ł. B., Sąd Odwoławczy w istocie nie odniósł się indywidualnie do depozycji każdego ze wskazanych świadków, natomiast odniósł się w sposób zbiorczy do dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów i nie dopatrzył się w tym zakresie uchybień (k. 26 – 28 uzasadnienia).

Oszczędność uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego w tym zakresie, w ocenie Sądu Najwyższego, nie wynikała z braku rzetelności, ale ze zgodności jego stanowiska z wyrokiem Sądu I instancji i motywami jego rozstrzygnięcia. Zatem nawet gdyby uznać, że Sąd Apelacyjny winien odnieść się bardziej bezpośrednio do sformułowanych przez autora apelacji zarzutów dotyczących oceny zeznań tych świadków i szerzej uzasadnić swoje stanowisko, to postępowania Sądu nie można uznać za uchybienie, które mogło wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia i w konsekwencji mogłoby skutkować wzruszeniem zapadłego orzeczenia, zwłaszcza w kontekście obecnego brzmienia art. 537a k.p.k.

Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, że Sąd I instancji miał wiedzę odnośnie relacji łączących I. B. ze skazanym, bowiem kwestię tę poruszył sam D. W. w złożonych wyjaśnieniach.

Sąd nie znalazł jednak podstaw do twierdzenia, że świadek ten fałszywie obciąża oskarżonego (k. 14 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego).

W kwestii zaś zeznań złożonych przez W. P. , istotną okoliczność stanowił fakt przyznania się skazanego D. W. w toku postępowania przygotowawczego do uprawy konopi indyjskich i pozyskania z niej suszu. Wbrew twierdzeniom obrońcy, takie wyjaśnienia oskarżonego, jak najbardziej stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy i podlegają swobodnej ocenie Sądu, zaś ich zmiana, czy też ich wycofanie, w toku postępowania karnego, musi być postrzegane w kontekście przyjętej przez skazanego linii obrony.

W zakresie II zarzutu kasacji niezasadne jest twierdzenie obrońcy skazanego dotyczące rażącej niewspółmierności wymierzonej D. W. kary. Sąd Apelacyjny w należyty sposób uzasadnił wymiar orzeczonych kar, słusznie wskazując, że dokonane na etapie postępowania odwoławczego zmiany wyroku Sądu I instancji skutkowały złagodzeniem wymierzonych kar i to zarówno kar jednostkowych, jak też kary łącznej (k. 32 uzasadnienia). I tak, jednostkowa kara pozbawienia wolności za czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. została wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, zaś przy wymiarze kary łącznej Sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji.

Sądu Apelacyjnego wskazał, że przeciwko dalszemu łagodzeniu kar wobec skazanego przemawiały takie okoliczności, jak charakter popełnionych czynów, ich szkodliwość społeczna, oraz niskie pobudki dla których działał skazany.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakichkolwiek uchybień, tym bardziej zaś rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.